تأثیر تحریک مغناطیسی در بهبود عملکرد حرکتی پس از سکته مغزی

تحریک مغناطیسی مکرر ترانس کرانیال (rTMS) به عنوان یک تکنیک باز توانی سکته مغزی، می‌تواند سبب کاهش بیش فعالی مشاهده شده در نیمکرهٔ غیر آسیب دیده و در نتیجه بهبود عملکرد حرکتی گردد. این نتایج حاصل مطالعه‌ای است که در شمارهٔ ژوئن نشریهٔ Stroke به چاپ رسیده است.

پس از بروز سکتهٔ مغزی نیمکرهٔ غیر آسیب دیده سعی در بهبود و بازگرداندن عملکرد نیمکرهٔ آسیب دیده می‌نماید؛ ولی با افزایش فعالیت آن سیگنالهای مهارکننده به نیمکرهٔ آسیب دیده فرستاده می‌شوند و این رویداد سبب ایجاد اختلال در بهبود عملکرد حرکتی میگردد. به نظر می‌رسد که rTMS با کاهش تناوب سیگنالهای مهاری سبب بهبود عملکرد حرکتی می‌شود. در این بررسی عملکرد حرکتی و تحریک پذیری کورتیکو اسپانیال در ۱۵ بیمار مبتلا به سکته مغزی مزمن که به طور تصادفی تحت درمان با rTMS فعال یا ساختگی قرار گرفته بودند در ابتدای درمان، در طول دوره درمان و پس از پایان درمان توسط یک ارزیاب ناآگاه به درمان حاضر مورد بررسی و ارزیابی قرار گرفت.

rTMS فعال با پیشرفتهای واضحی در عملکرد حرکتی دست آسیب دیده در طول دوره درمان در ارتباط بود. به صورت همزمان تحریک‌پذیری کورتیکو اسپانیال در نیمکره‌ای که آسیب ندیده بود، کاهش و در نیمکرهٔ آسیب دیده افزایش یافت.

براساس نتایج حاصل از این مطالعه، روند بهبودی بیمارانی که پنج جلسه تحت درمان با rTMS قرار می‌گیرند، ۳۰٪ سریعتر از وضعیت بهبودی ابتدایی آنان بود و این اثر به مدت ۲ هفته ادامه داشت. بهبود در عملکرد حرکتی در مقایسه با روند بهبود بیماران تحت درمان با rTMS ساختگی قابل تأیید است. در این بررسی هیچ شواهدی مبنی بر تأثیرات مخرب ۵ جلسه درمان با rTMS بر عملکرد شناختی و یا پیشرفت صرع به دست نیامد.

امیر حسین مؤدب
دانشجوی ترم چهارم پزشکی

Reference:

www. Medscape.com (2006)

[Downloaded from zanko.muk.ac.ir on 2026-11-11]